

Chuť pouště

Rimortis

Karavany se plouží dunami písku,
žár slunce je souží a přesto jdou dál.
Paprsky pálí do nekrytých tváří,
obzor se vzdálí, čas jako by stál.

Jen velbloud znavený, v písku bdící,
faraon zesnulý, pod kvádry spící.
Pyramid věčnost je otázka stálá,
voda je zlatem co v poušti sálá.

Vítr se zvedá, chuť pouště dává znát,
všem živým běda.
A zem tak tvrdá, pod vrstvou prachu skrytá,
už život nedá ...

Stíny si kráčí jen tenkou linkou,
kdo tvář si smáčí stane se sfingou.
Průvody táhnou písečnou bouří,
pustinou prázdnou, tam za oázou.

Bližší se ramadán, bližší se k ránu,
pokrm byl nepodán, tělo blíž k pánu.
Olejem namažou svoji kůži,
na lůžko položí pouštní růži.

Vítr se zvedá, chuť pouště ...